

LỄ THẬT TIN LÀNH CỦA NƯỚC ĐỨC CHÚA TRỜI

Phần 3 - Ân điển là sự giàu có vô hạn của Đức Chúa Trời được ban cho loài người.

Bài 1 - Quyền phép của ân điển Đức Chúa Trời thay đổi vận mệnh của con người.

Quyển sách Kinh-Thánh mà chúng ta đang có trong tay mình, còn được gọi là **quyển sách Luật pháp**, là Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người, mà mọi sự đã được chép trong cuốn sách đó là chép về loài người, để loài người sẽ nhờ đó mà có sự hiểu biết về chính mình, cùng nhận biết Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng đã tạo nên loài người cùng muôn vật và ban sự sống cho muôn vật, mà vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài, hầu cho linh hồn mình được sự sống lại và được sự sống đời đời, được trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ của Đức Chúa Trời.

Từ lúc ban đầu, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài, và ban cho loài người quyền cai trị muôn vật trên đất này, nghĩa là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người quyền quản trị sản nghiệp của Ngài ở trên đất này. A-đam và Ê-va, là người mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã dùng xương sườn đã lấy nơi A-đam, để làm nên người giúp đỡ cho A-đam, cả hai người đều đã được ở trong sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, cho đến khi A-đam nghe theo lời vợ mình, là Ê-va mà ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cấm ăn. Bởi tội lỗi đó mà cả A-đam và Ê-va đều phải chết đời đời và cũng bởi tội lỗi của A-đam, mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy.

Tự loài người đã làm mất sự vinh hiển mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho và bởi sự thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, mà loài người (tâm linh) phải ngồi ở trong bóng của sự chết, nghĩa là tâm linh của loài người, vốn là một ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va, đã bị thiếu mất sự sáng của Đức Chúa Trời, nên loài người (tâm linh) không thể đến gần Đức Chúa Trời. Loài người bị mất quyền cai trị muôn vật trên đất này, còn thân thể xác thịt của loài người, vốn bởi bụi đất mà ra, vì cơ tội lỗi của A-đam mà bị rửa sả và bị quyền lực của tội lỗi (ma quỷ) cai trị. Từ đó, thân thể xác thịt của loài người trở nên giống như mồ mả mà tâm linh của người ta phải ngồi ở trong đó, không thể tự giải thoát mình ra khỏi và nếu loài người không nhận được giá cứu chuộc cho sự sống mình, thì khi thân thể xác thịt chết, tâm linh người đó cũng phải bị hư mất đời đời.

Để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã dùng sự khôn ngoan và sự mưu luận không thể dò được của Ngài, để thi hành sự cứu chuộc loài người và mọi sự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã làm với loài người, đã được chép xuống trong Kinh-Thánh, là để dạy dỗ loài người và ban cho loài người sự khôn ngoan, sự hiểu biết về Luật pháp, là con đường dẫn loài người ra khỏi sự tối tăm, là ra khỏi bóng của sự chết, mà tới được nơi sáng láng, lạ lùng của Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 40:1-8: Tôi kiên nhẫn (patiently) trông đợi Đức Giê-hô-va, Ngài nghiêng qua nghe tiếng kêu cầu của tôi. Ngài cũng đem tôi lên khỏi hầm gồm ghê, khỏi vũng bùn lấm; Ngài đặt chân tôi trên hòn đá, và làm cho bước tôi vững bền. Ngài để nơi miệng tôi một bài hát mới, tức là sự ngợi khen Đức Chúa Trời chúng tôi. Lầm người sẽ thấy điều đó, bắt sợ, và nhờ cậy nơi Đức Giê-hô-va. Phước cho người nào để lòng tin cậy nơi Đức Giê-hô-va, chẳng nề vì kẻ kiêu ngạo, hoặc kẻ xây theo sự dối trá! Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi, công việc lạ lùng Chúa đã làm, và những tư tưởng của Chúa hướng cùng chúng tôi, thật là nhiều, không thể sắp đặt trước mặt Chúa; Nếu tôi muốn truyền các việc ấy ra, và nói đến, thật lấy làm nhiều quá không đếm được. Chúa không thích đẹp hy sinh hoặc của lễ chay: Chúa đã sỏ tai tôi. Chúa không có đòi của lễ thiêu hay là của lễ chuộc tội. Bấy giờ tôi nói: Này tôi đến; Trong quyển sách đã có chép về tôi; Hỡi Đức Chúa Trời tôi, tôi lấy làm vui mừng làm theo ý muốn Chúa, Luật pháp Chúa ở trong lòng tôi.

Các Lời mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán với loài người, dù ở trong hoàn cảnh như thế nào, hoặc trong cơn thịnh nộ, hay là trong sự phán dạy, đều là Tin-Lành bình an cho loài người, như Lời Chúa đã chép:

Giê-rê-mi 29:11-13: Đức Giê-hô-va phán: Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ đối cùng các ngươi, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình. Bấy giờ các ngươi sẽ kêu cầu ta, sẽ đi và cầu nguyện ta, và ta sẽ nhậm lời. Các ngươi sẽ tìm ta, và gặp được, khi các ngươi tìm kiếm ta hết lòng.

Để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, Giê-hô-va Đức Chúa Trời không chỉ phán các mạng lệnh của Ngài, mà Ngài còn ban mọi thứ ơn cho loài người, mà các ơn đó chính là ân điển của Đức Chúa Trời ban cho loài người, để loài người sẽ nhờ những sự ban cho đó mà có sức lực để noi theo Ngài.

Để cứu chuộc loài người, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho hết thảy loài người sống trên đất này, nhưng không phải hết thảy mọi người sống trên trái đất này đều sẽ nhận được ân điển của

Đức Chúa Trời, mà chỉ những người nào có đức tin nơi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài mà thôi.

Toàn bộ Kinh-Thánh chép chữ **ân điển - grace** là 159 (một trăm năm mươi chín) lần. Trong phần Kinh-Thánh Cựu-ước, chép 37 (ba mươi bảy) lần. Phần Kinh-Thánh Tân-ước chép 122 (một trăm hai mươi hai) lần.

Người đầu tiên trong loài người nhận được ân điển của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, người đó là Nô-ê.

Sáng thế ký 6:1-9: **Vả, khi loài người khởi thêm nhiều trên mặt đất, và khi loài người đã sanh được con gái rồi, các con trai của Đức Chúa Trời thấy con gái loài người tốt đẹp, bèn cưới người nào vừa lòng mình mà làm vợ. Đức Giê-hô-va phán rằng: Thần ta sẽ chẳng hằng ở trong loài người luôn; trong điều lầm lạc, loài người chỉ là xác thịt; đời người sẽ là một trăm hai mươi năm mà thôi. Đời đó và đời sau, có người cao lớn trên mặt đất, vì con trai Đức Chúa Trời ăn ở cùng con gái loài người mà sanh con cái; ấy những người mạnh dạn ngày xưa là tay anh hùng có danh. Đức Giê-hô-va thấy sự hung ác của loài người trên mặt đất rất nhiều, và các ý tưởng của lòng họ chỉ là xấu luôn; thì tự trách đã dựng nên loài người trên mặt đất, và buồn rầu trong lòng. Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ hủy diệt khỏi mặt đất loài người mà ta đã dựng nên, từ loài người cho đến loài súc vật, loài côn trùng, loài chim trời; vì ta tự trách đã dựng nên các loài đó. Nhưng Nô-ê được ơn trước mặt Đức Giê-hô-va. Nầy là dòng dõi của Nô-ê. Nô-ê trong đời mình là một người công bình và trọn vẹn, đồng đi cùng Đức Chúa Trời.**

Bản King James version chép câu 8 trên như sau: ⁸But Noah^{H5146} found^{H4672} grace^{H2580} in the eyes^{H5869} of the LORD^{H3068}. Có nghĩa là: *Nhưng Nô-ê đã được ơn ở trong mắt của (ở trước mặt) Đức Giê-Hô-Va;*

Chữ **ơn - grace**^{H2580} chép trong câu 8 trên, đó là chữ **ן** - chen, số 2580, ra từ chữ **ן** - chanan, số 2603 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự nhân từ, sự chiếu cố, sự ban ân điển, sự giúp đỡ; khiến cho được quý mến, khiến cho được chấp nhận, khiến cho biết cầu xin, khiến cho được trở nên thanh lịch, khiến cho được thương xót, khiến cho biết tìm kiếm sự giúp đỡ;*

Lời Chúa chép rõ lý do khiến Nô-ê nhận được ân điển của Đức Giê-Hô-Va, đó là: **Nô-ê trong đời mình là một người công bình và trọn vẹn, đồng đi cùng Đức Chúa Trời.** Bản King James version chép: Noah^{H5146} was a just^{H6662} man^{H376} and perfect^{H8549} in his generations^{H8435}, and Noah^{H5146} walked^{H1980} with God^{H430}.

Lời Đức Chúa Trời mang ý nghĩa thần linh và sự sống, vì thế cho nên chúng ta không thể giải thích rằng Nô-ê đã cùng bước (**đồng đi - walked**^{H1980} **with**) với Đức Chúa Trời, nhưng ý nghĩa của chữ **đồng đi**, nghĩa là cùng bước trên một con đường, mà Lời mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người, được gọi là **con đường của sự sống**. Qua Lời Chúa được tỏ ra mà chúng ta được biết mục đích Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người là để tìm một dòng dõi thánh, là dòng dõi sẽ được hầu việc Ngài trong Nước thầy tế lễ của Đức Chúa Trời. Ngay từ lúc ban đầu, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã thi hành sự tìm kiếm này và người đầu tiên mà Đức Giê-Hô-Va tìm được trong loài người, đó là A-bên, con trai thứ hai của A-đam. Bằng chứng là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã nhận của lễ của A-bên, nhưng Ngài không nhận của lễ của Ca-in. Lời Chúa đã cho chúng ta thấy sau khi A-bên bị anh mình, là Ca-in giết, huyết (**linh hồn sống**) của A-bên đã kêu đến tai Đức Giê-Hô-Va.

Đức Giê-Hô-Va tiếp tục tìm trong loài người (tâm linh) xem ai là người tìm kiếm Ngài, mà chỉ có tâm linh nào, mà ngọn đèn nơi tâm linh đó vẫn còn sáng, tức là vẫn còn nhớ đến Đức Chúa Trời và muốn làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời sẽ làm ơn cho tâm linh đó. Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã thấy nơi tâm linh của Nô-ê vẫn nhớ đến Ngài và công việc của Nô-ê làm đã chứng minh điều có ở trong lòng người, đó là Nô-ê đi trên con đường của Đức Chúa Trời.

Người tin Chúa cần phải hiểu rằng, tâm linh loài người được tạo nên bằng hơi thở (là **sự sống - sanh khí**) của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, nên mặc nhiên nơi tâm linh của loài người đã có ý tưởng của Đức Chúa Trời, nên Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp cho loài người, ấy là để cho loài người nhận biết thân phận thật của mình, là con của Đức Chúa Trời và Luật pháp của Đức Chúa Trời vốn có nơi tâm linh loài người ngay từ lúc ban đầu, nên khi ban phước cho loài người (A-đam), Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã không phải ban thêm điều gì cho A-đam nữa, vì mọi sự có trong lòng của Ngài, thì những sự đó cũng đã được ban A-đam.

Bây giờ chúng ta hãy xem, khi Nô-ê được ơn của Đức Giê-Hô-Va, tức là Nô-ê nhận được ân điển của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, thì Nô-ê đã thật sự nhận được điều gì từ Đức Chúa Trời?

Sáng thế ký 6:13-22: **Đức Chúa Trời bèn phán cùng Nô-ê rằng: Kỳ cuối cùng của mọi xác thịt đã đưa đến trước mặt ta; vì cơ loài người mà đất phải đầy dẫy điều hung hăng; vậy, ta sẽ diệt trừ họ cùng đất. Người hãy đóng một chiếc tàu bằng cây gô-phe, đóng có từng phòng, rồi trét chai bê trong cùng bề ngoài.**

Vậy, hãy làm theo thế này: Bề dài tàu ba trăm thước, bề ngang năm mươi thước, bề cao ba mươi thước. Trên tàu người sẽ làm một cửa sổ, bề cao một thước, và chừa một cửa bên hông; người sẽ làm một tầng dưới, một tầng giữa và một tầng trên. Còn ta đây, ta sẽ dẫn nước lụt khắp trên mặt đất, đặng diệt tuyệt các xác thịt có sanh khí ở dưới trời; hết thảy vật chi ở trên mặt đất đều sẽ chết hết. Nhưng ta sẽ lập giao ước cùng người, rồi người và vợ, các con và các dâu của người, đều hãy vào tàu. Về các loài sanh vật, người hãy dẫn xuống tàu mỗi loài một cặp, có đực có cái, có trống có mái, hầu cho ở cùng người đặng giữ tròn sự sống; chim tùy theo loại, súc vật tùy theo loại, côn trùng tùy theo loại, mỗi thứ hai con, sẽ đến cùng người, để người giữ tròn sự sống cho. Lại, người hãy lấy các thứ đồ ăn đem theo, đặng để dành làm lương thực cho người và các loài đó. **Nô-ê làm các điều này y như lời Đức Chúa Trời đã phán dặn.**

Nô-ê đã được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời mách bảo cho biết những sự mà người chưa thấy và bởi những sự mách bảo đó, mà người và cả nhà mình được cứu khỏi sự huỷ diệt, và những sự mách bảo đó chính là Tin-Lành của Đức Chúa Trời, là bóng về Tin-Lành cứu chuộc mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời sẽ làm cho loài người trong thời kỳ sau rốt này, qua chức vụ của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ.

Sau cơn nước lụt, Nô-ê đã dâng của lễ tạ ơn lên Đức Chúa Trời và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã nhận của lễ của Nô-ê và Đức Giê-Hô-Va đã có một quyết định cho loài người:

Sáng thế ký 8:20-22: Nô-ê lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va. Người bắt các súc vật thanh sạch, các loài chim thanh sạch, bày của lễ thiêu dâng lên bàn thờ. Đức Giê-hô-va hưởng lấy mùi thơm và nghĩ thầm rằng: Ta chẳng vì loài người mà rửa sả đất nữa, vì tâm tánh loài người vẫn xấu xa từ khi còn tuổi trẻ; ta cũng sẽ chẳng hành các vật sống như ta đã làm. Hễ đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.

Nhờ ân điển của Đức Chúa Trời mà Nô-ê và gia đình của người được cứu khỏi sự huỷ diệt và Nô-ê được gia thêm đức tin nơi Đức Chúa Trời. Bởi đức tin mà Nô-ê đã dâng của lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời và của lễ của Nô-ê như là một sự cầu thay cho gia đình của Nô-ê và cũng là cho loài người, là loài sẽ được sanh từ gia đình của Nô-ê, ở trước mặt Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời vậy.

Bản King James version chép câu 21 trên như sau: ²¹ **And the LORD^{H3068} smelled^{H7306} a sweet^{H5207} savour^{H7381}; and the LORD^{H3068} said^{H559} in his heart^{H3820}, I will not again^{H3254} curse^{H7043} the ground^{H127} any^{H5750} more^{H5750} for man's^{H120} sake^{H5668}; for the imagination^{H3336} of man's^{H120} heart^{H3820} is evil^{H7451} from his youth^{H5271}; neither^{H3808} will I again^{H3254} smite^{H5221} any^{H5750} more^{H5750} every^{H3605} thing living^{H2416}, as I have done^{H6213}.** Có nghĩa là: *Đức Giê-Hô-Va lấy làm vui mà tận hưởng (trong sự yên tịnh) mùi thơm; và Đức Giê-Hô-Va nói trong lòng của Ngài rằng, Ta sẽ chẳng vì sự vi phạm của loài người mà rửa sả đất nữa; vì ý tưởng ở trong lòng của loài người chỉ là xấu xa từ khi còn thơ ấu; Ta cũng chẳng huỷ diệt các loài vật sống, như ta đã làm nữa.*

Quyết định của Đức Giê-Hô-Va đối với loài người thông qua của tế lễ mà Nô-ê đã dâng lên cho Ngài, là bằng chứng về quyền phép của ân điển mà Nô-ê đã nhận được từ Đức Giê-Hô-Va, đó là: *sự nhân từ, sự chiếu cố, sự ban ân điển, sự giúp đỡ; khiến cho được quý mến, khiến cho chấp nhận được, khiến cho biết cầu xin, khiến cho được trở nên thanh lịch, khiến cho được thương xót, khiến cho biết tìm kiếm sự giúp đỡ;*

Đức Giê-Hô-Va đã biết rằng, tâm tánh loài người vẫn xấu xa từ khi còn tuổi trẻ - **for the imagination^{H3336} of man's^{H120} heart^{H3820} is evil^{H7451} from his youth^{H5271}**; vì ý tưởng ở trong lòng của loài người chỉ là xấu xa từ khi còn thơ ấu; điều đó có nghĩa là, quyền lực của ma quỷ đã qua tội lỗi của A-đam mà vào trong xác thịt của loài người hết thảy và như vậy, để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của tội lỗi và sự chết, thì chính tâm linh loài người phải được phục hồi các khả năng, quyền hợp pháp và sức lực, để quản trị xác thịt mình theo Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời. Tự xác thịt của loài người không thể phục Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì thân thể xác thịt đó vốn được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên để làm công cụ cho sự công bình của Đức Chúa Trời, nghĩa là thân thể xác thịt phải vâng phục tâm linh của loài người.

Để tâm linh loài người được phục hồi lại thân phận thật của mình, là con của Đức Chúa Trời, thì tự loài người, nghĩa là tự tâm linh của loài người không thể làm được, nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời, vì điều chi loài người không làm được, thì Đức Chúa Trời làm được.

Bây giờ chúng ta hãy xem Đức Chúa Trời đã và đang tiếp tục làm gì để giúp cho tâm linh loài người được phục hồi quyền làm con của Đức Chúa Trời.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã lập Giao-ước với Áp-ra-ham rằng, Ngài sẽ ban phước cho Áp-ra-ham và

khiến cho người được trở nên một dân lớn (Sáng thế ký 12:2) và Đức Giê-Hô-Va đã khiến cho Áp-ra-ham sanh Y-sác, là đứa con mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ra-ham : **“Đức Chúa Trời bèn phán rằng: Thật vậy, Sa-ra vợ người, sẽ sanh một con trai, rồi người đặt tên là Y-sác. Ta sẽ lập giao ước cùng nó, để làm giao ước đời đời cho dòng dõi của nó.”** (Sáng thế ký 17:19)

Y-sác là con một của Áp-ra-ham (mặc dù Áp-ra-ham đã có một con trai sanh bởi con đòi người Ê-díp-tô tên là A-ga, tên của A-ga trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là **“sự lẩn trốn, sự bỏ chạy”**). Tên của con trai do A-ga sanh ra, là Ích-ma-ên, bởi thiên sứ của Đức Giê-Hô-Va đặt tên cho (Sáng thế ký 16:11). Ích-ma-ên không phải là đứa con bởi Đức Giê-Hô-Va ban cho Áp-ra-ham, nên Ích-ma-ên không được hưởng quyền kế tự Áp-ra-ham.

Y-sác là hình bóng về Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời. Y-sác đã không tự mình tìm vợ, nhưng chính Áp-ra-ham, cha của Y-sác, đã bởi đức tin mà sai tôi tớ mình, là Ê-li-ê-se, người Đa-mách, trở về quê hương mình, để tìm một người vợ cho Y-sác, con kế tự mình. Tên của Ê-li-ê-se trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: **“Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng cứu giúp”**.

Ê-li-ê-se đã trở về quê hương của Áp-ra-ham, chủ mình, là xứ Mê-sô-bô-ta-mi. Tên gọi của xứ Mê-sô-bô-ta-mi trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ **אַרַם נַהְרַיִם** - **Aram Naharayim**, số 763, có nghĩa là: **“Sự cao quý của hai dòng sông”**. Mê-sô-bô-ta-mi là một xứ nằm ở giữa hai dòng sông, là Hi-đê-ke (còn được gọi là Tigris) và sông Ô-phơ-rát (còn được gọi là Ê-phơ-rát). Hai sông này chảy từ vườn Ê-đen ra, mang ý nghĩa thuộc linh là Lời của Đức Chúa Trời vốn có trong tâm linh của loài người, là Luật pháp và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, sẽ cai trị, chăm sóc sự sống cả thuộc thể và thuộc linh của loài người).

Tại xứ Mê-sô-bô-ta-mi, Ê-li-ê-se đã cầu nguyện với Đức Chúa Trời để xin Ngài giúp đỡ cho mình hoàn thành được nhiệm vụ mà chủ mình, là Áp-ra-ham, đã giao phó cho, đó là tìm được một người vợ cho Y-sác.

Sáng thế ký 24:12-21: Người nói rằng: Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của chủ Áp-ra-ham tôi ơi! xin ngày nay cho tôi gặp điều mà tôi tìm kiếm, và hãy làm ơn cho chủ Áp-ra-ham tôi! Này, tôi đứng gần bên giếng nầy, các con gái của dân trong thành sẽ ra đi xách nước, xin cho người gái trẻ nào mà tôi nói như vậy: “Xin nàng hãy nghiêng bình, cho tôi uống nhờ hớp nước,” mà nàng trả lời rằng: “Hãy uống đi, rồi tôi sẽ cho các lạc đà người uống nữa,” là chính người mà Chúa đã định cho Y-sác, kẻ tôi tớ Ngài; và nhờ đó tôi sẽ biết rằng Chúa đã làm ơn cho chủ tôi vậy. Người đầy tớ chưa dứt lời, nầy, nàng Rê-be-ca vác bình trên vai đi ra. Nàng là con gái của Bê-tu-ên, Bê-tu-ên là con trai của Minh-ca, vợ Na-cô, em trai của Áp-ra-ham. Người gái trẻ đó thật rất đẹp, còn đồng trinh, chưa gả cho ai. Nàng xuống giếng nhận đầy bình nước, rồi trở lên. Đầy tớ bèn chạy lại trước mặt nàng và nói rằng: Xin hãy cho tôi uống một hớp nước trong bình. Nàng đáp rằng: Thưa chúa, hãy uống đi; rồi nàng lật đặt đỡ bình xuống tay và cho người uống. Khi đỡ cho người uống xong rồi, nàng lại tiếp rằng: Tôi cũng sẽ xách cho mấy con lạc đà chúa uống nữa, chừng nào uống đã thì thôi. Nàng lật đặt đổ nước bình ra máng, chạy xuống giếng xách nước thêm nữa cho hết thảy các con lạc đà uống. Còn người ngồi làm thính mà nhìn nàng, để cho biết Đức Giê-hô-va làm thành công việc mình đi đây hay chẳng.

Chúng ta cần nhận biết rằng, hết thảy mọi sự đã được chép trong Kinh-Thánh đều làm chứng cho Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời, Ngài là Đấng cứu chuộc loài người, dù trong thuộc thể, mọi sự đã xảy ra như đã chép.

Để có được một dòng dõi thánh, là dòng dõi đã được tôi luyện, được thử thách, đáp ứng được tiêu chuẩn giống như Đức Chúa Trời trong sự công bình và sự thánh sạch của Lễ thật, là dòng dõi giống như hình bóng của Con một Đức Chúa Trời, thì chính Con một của Đức Chúa Trời phải đến thế gian này, để thi hành chức vụ làm chứng cho Lễ thật và qua các môn đồ mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã định từ trước khi sáng thế, để những người đó được giao phó cho Đức Chúa Jêsus Christ đào tạo, huấn luyện, mà có được một dòng dõi thánh theo tiêu chuẩn của Đức Giê-Hô-Va. Kế hoạch tìm một dòng dõi thánh này đã được chính Đức Giê-Hô-Va cho phép xảy ra trên đất này, bắt đầu từ Áp-ra-ham mà sanh Y-sác, con một của Áp-ra-ham. Y-sác đã không tự tìm một người vợ cho mình, nhưng người phó thác hoàn toàn sự sống mình nơi cha mình, là Áp-ra-ham.

Cũng một nguyên tắc đó, Đức Giê-Hô-Va đã sửa soạn cho Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, vào thế gian này, để thi hành kế hoạch tìm một dòng dõi thánh cho Ngài, đó là qua các đấng tiên tri loan truyền Tin-Lành về sự cứu chuộc mà Đức Giê-Hô-Va sẽ làm đối với tuyển dân của Ngài và chính Thần của Đức Giê-Hô-Va đã hành động trải các thời kỳ trong dân Y-sơ-ra-ên, để sửa soạn một thân thể cho Con một Ngài, cả thuộc thể và thân thể thuộc linh nữa, là Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ nữa.

Quê hương của Áp-ra-ham là xứ Mê-sô-bô-ta-mi, là nơi mà Đức Chúa Jêsus Christ (Danh Ngài được xưng là Lời Đức Chúa Trời) đã đến trên thế gian này, để tạo nên muôn vật và tạo nên loài người trên đất này, là nơi mà người đầu tiên trong loài người đã được Lời Đức Chúa Trời tạo nên, đó là Ê-đen, mà xứ Mê-sô-bô-ta-mi là thuộc về nơi đó. Trong ý nghĩa thuộc linh, thì tâm linh của loài người vốn thuộc về Đức Chúa Trời và thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ, như Lời Chúa đã chép trong sách Giăng, rằng: **“Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. Nhưng hề ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.”** (Giăng 1:11-13)

Công việc của Ê-li-ê-se, tôi tớ của Áp-ra-ham đã làm đó là bóng về công việc của Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật, là Đấng Yên-ủi, là Đấng giúp đỡ, sẽ đến với tấm lòng của những người vốn được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời chọn từ trước khi sáng thế, để những người đó được làm môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ cùng những người sẽ qua chức vụ của các môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ mà được cứu vào trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, mà Hội-Thánh còn được gọi là vợ mới của Đấng Christ vậy.

Đức Chúa Jêsus đã phán về Lẽ thật này rằng: **Ví bằng Cha, là Đấng sai ta, không kéo đến, thì chẳng có ai được đến cùng ta, và ta sẽ làm cho người đó sống lại nơi ngày sau rốt.** (Giăng 6:44)

Chính Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã sắm sẵn một thân thể cho Con một Ngài, như Lời Chúa đã chép:

Ê-bơ-rơ 10:1-5: Vả, luật pháp chỉ là bóng của sự tốt lành ngày sau, không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cạy tế lễ mỗi năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa Trời trở nên trọn lành được. Nếu được, thì những kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi, lương tâm họ không còn biết tội nữa, nhân đó, há chẳng thôi dâng tế lễ hay sao? Trái lại, những tế lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội lỗi. Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội lỗi đi được. Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế gian, phán rằng: Chúa chẳng muốn hy sinh, cũng chẳng muốn lễ vật, nhưng Chúa đã sắm sửa một thân thể cho tôi.

Ê-phê-sô 1:17-23: Tôi cầu Đức Chúa Trời của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, là Cha vinh hiển, ban thần trí của sự khôn sáng và của sự tỏ ra cho anh em, để nhận biết Ngài, lại soi sáng con mắt của lòng anh em, hầu cho biết điều trông cậy về sự kêu gọi của Ngài là thể nào, sự giàu có của cơ nghiệp vinh hiển Ngài cho các thánh đồ là làm sao, và biết quyền vô hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng tin, là lớn dường nào, y theo phép tối thượng của năng lực mình, mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại các nơi trên trời, cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế lực, mọi quân chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời này, mà cũng trong đời hầu đến nữa. Ngài đã bắt muôn vật phục dưới chân Đấng Christ, và ban cho Đấng Christ làm đầu Hội thánh, Hội thánh là thân thể của Đấng Christ, tức là sự đầy đủ của Đấng gồm tóm mọi sự trong mọi loài.

Tên của nàng Rê-be-ca, trong tiếng Ê-bơ-rơ, là chữ **רִבְקָה** -Ribqah, số 7259, có nghĩa là: **Bị ràng buộc, bị quán chặt lấy, bị cùm, bị còng;**

Rê-be-ca là con gái của Bê-tu-ên. **Bê-tu-ên** trong tiếng Ê-bơ-rơ là chữ **בְּתוּאֵל** - Bethuw'el, số 1328 có nghĩa là: **Bị phá huỷ bởi Đức Chúa Trời; người của Đức Chúa Trời; người được cư ngụ trong Đức Chúa Trời;**

Có lẽ những người đọc các thông tin này sẽ ngạc nhiên, vì theo cách người ta nghĩ thì những người thuộc về Chúa và được Lời Chúa chép trong Kinh-Thánh, sẽ có những cái tên mang ý nghĩa tốt lành, nhưng tại điểm này, người ta lại thấy cái tên mang ý nghĩa tiêu cực và có thể làm người ta cho rằng, có sự nhầm lẫn chăng?

Tên của nàng Rê-be-ca mang ý nghĩa của sự **Bị ràng buộc, bị quán chặt lấy, bị cùm, bị còng;** Nhưng ý nghĩa của các ngôn từ trên không phải nói về vật chất, nhưng là ý nghĩa của một sức mạnh khiến cho người ta như bị cùm, bị xích, bị trói... bởi sắc đẹp, chứ không phải bởi một vật thể như cái còng, cái cùm.

Trong sách Nhã-ca, Lời của Đức Chúa Trời đã cho chúng ta biết sự đẹp đẽ vinh hiển của Hội-Thánh Đấng Christ vào ngày sau rốt, chính sự đẹp đẽ đó vẫn chặt lấy Đức Chúa Jêsus Christ.

Nhã-ca 7:4-6: Cổ nàng như một cái tháp ngà. Mắt nàng khác nào các ao tại Hết-bôn ở bên cửa Bát-Ra-bim; Mũi nàng như ngọn tháp Li-ban ngó về hướng Đa-mách. Đầu ở trên mình nàng khác nào núi Cạt-mên, và tóc đầu nàng như sắc tía; Một vì vua bị lộn tóc nàng vẫn vít. Hỡi ái tình ta, mình xinh đẹp thay, hạp ý dưỡng bao, khiến cho người ta được khoái chí!

Bản King James Version chép câu 5 này như sau: **Thine head^{H7218} upon thee is like Carmel^{H3760}, and the hair^{H1803} of thine head^{H7218} like purple^{H713}; the king^{H4428} is held^{H631} in the galleries^{H7298}.**

Chữ **vấn vít** được chép trong bản Kinh-Thánh tiếng Việt, chính là chữ **held^{H631}** của bản tiếng Anh, và là chữ **אָסַר** - asar, số 631 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bị trói chặt như mối quan hệ vợ chồng, bị buộc chặt lại với nhau, như bị đeo cái ách vào cổ, bị bỏ tù, bị tống giam, sự liên kết với nhau, sự kết thân, sự kết hợp.*

Sức mạnh đã khiến cho Đức Chúa Jêsus Christ - Vua của muôn vua, bị vấn vít đó, đó là **lọn (mái) tóc** của cô gái (đồng trinh), là hình bóng về *sự tôn kính, sự kính sợ Chúa* (của Hội-Thánh của Đấng Christ).

Ê-phê-sô 5:25-27: **Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Christ đã yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh, để khiến Hội nên thánh sau khi lấy nước rửa và dùng Đạo làm cho Hội tinh sạch, đặt tỏ ra hội thánh đầy vinh hiển, không vết, không nhăn, không chi giống như vậy, nhưng thánh sạch không chỗ trách được ở trước mặt Ngài.**

Sứ đồ Phao-lô đã ví mình là kẻ tù trong Đức Chúa Jêsus Christ vậy, ấy không phải nói về sự bị trói buộc như người phạm tội bị tù, nhưng nói về những sự vinh hiển và sự giàu có của Nước Đức Chúa Trời đã khiến ông không thể nào rời xa vậy.

Một người đặc biệt nữa, đã được Giê-hô-va Đức Chúa Trời chọn, để Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ nhập thế, đó là Ma-ri, là một người nữ đồng trinh, đã hứa gả cho Giô-sép, thuộc về dòng vua Đa-vít. Tên của Ma-ri trong tiếng Hê-bơ-rơ, gọi là Mi-ri-am (trùng tên với Mi-ri-am, em gái của A-rôn, anh của Môi-se). Mi-ri-am trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là *người nổi loạn*. Chúa Jêsus đã đến thế gian này để cứu kẻ có tội và sự sáng phải soi nơi tối tăm, vì thế cho nên chúng ta không ngạc nhiên khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời chọn những người vốn thuộc về Ngài, nhưng đã vì tội lỗi của tổ phụ mình mà bị bán cho tội lỗi, để những người đó sẽ nhờ quyền phép của Ngài mà được phục hồi thân phận thật, là con của Đức Chúa Trời.

Về ý nghĩa của danh Bê-tu-ên, cha của Rê-be-ca, có nghĩa là: *Bị phá huỷ bởi Đức Chúa Trời; người của Đức Chúa Trời; người được cư ngụ trong Đức Chúa Trời*; Tại đây, chúng ta cần nhớ rằng, hết thảy loài người đã bị bán cho tội lỗi (bởi tội lỗi của A-đam thứ nhất) và hết thảy những người được cứu chuộc vào trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, đều đã là tội nhân, nghĩa là tâm linh của mọi người tin Chúa đều đã bị cầm buộc trong vòng tội mọi và phải ngồi trong bóng của sự chết, nhưng Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho hết thảy những người nào sẽ tin đến Danh Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ thì quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ huỷ phá công việc của ma quỷ, là quyền lực đã hành động trong thân thể xác thịt của người ta, để giải cứu tâm linh của những người đó. Khi tâm linh được giải phóng khỏi quyền lực của tội lỗi thì tâm linh người ấy sẽ được trở nên người của Đức Chúa Trời (**man of God**). Khi nói đến Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, là nói đến Hội-Thánh thật, với những người đã được cứu chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jêsus Christ và được nên thánh bởi quyền phép của Đức Thánh-Linh và của Lễ thật, chứ không phải là những hội chúng mang danh là Hội-Thánh, nhưng lại không để cho Đức Thánh-Linh cai trị.

Bây giờ chúng ta cùng trở lại với dòng dõi, đã được Giê-hô-va Đức Chúa Trời chọn để được chọn lọc, được huấn luyện, được thử thách để được trở nên một dòng dõi thánh cho Ngài.

Sáng thế ký 25:19-34: **Đây là dòng dõi của Y-sác, con trai Áp-ra-ham. Áp-ra-ham sanh Y-sác. Và, khi Y-sác được bốn mươi tuổi, thì cưới Rê-be-ca, con gái của Bê-tu-ên và em gái của La-ban, đều là dân A-ram, ở tại xứ Pha-đan-A-ram. Y-sác khẩn cầu Đức Giê-hô-va cho vợ mình, vì nàng son sẻ. Đức Giê-hô-va cảm động lời khẩn cầu đó, nên cho Rê-be-ca thọ thai. Nhưng vì thai đôi làm cho đụng nhau trong bụng, thì nàng nói rằng: Nếu quả thật vậy, cố sao đều nầy xảy đến làm chi? Đoạn nàng đi hỏi Đức Giê-hô-va. Đức Giê-hô-va phán rằng: Hai nước hiện ở trong bụng ngươi, và hai thứ dân sẽ do lòng ngươi mà ra; dân nầy mạnh hơn dân kia, và đứa lớn phải phục đứa nhỏ. Đến ngày nàng phải sanh nở, nầy hai đứa sanh đôi trong bụng nàng ra. Đứa ra trước đỏ hồng, lông cùng mình như một áo tơ lông; đặt tên là Ê-sau. Kế em nó lại ra sau, tay nắm lấy gót Ê-sau; nên đặt tên là Gia-cốp. Khi sanh hai đứa con nầy thì Y-sác đã được sáu mươi tuổi. Khi hai đứa trai nầy lớn lên, thì Ê-sau trở nên một thợ săn giỏi, thường rong ruổi nơi đồng ruộng; còn Gia-cốp là người hiền lành cứ ở lại trại. Y-sác yêu Ê-sau, vì người có tánh ưa ăn thịt rừng; nhưng Rê-be-ca lại yêu Gia-cốp. Một ngày kia, Gia-cốp đang nấu canh, Ê-sau ở ngoài đồng về lấy làm mệt mỏi lắm; liền nói cùng Gia-cốp rằng: Em hãy cho anh ăn canh gì đó đó với, vì anh mệt mỏi lắm. Bởi cố ấy, người ta gọi Ê-sau là Ê-đôm. Gia-cốp đáp rằng: Nay anh hãy bán quyền trưởng nam cho tôi đi. Ê-sau đáp rằng: Này, anh gần thác, quyền trưởng nam để cho anh dùng làm chi? Gia-cốp đáp lại rằng: Anh**

hãy thề trước đi. Người bèn thề; vậy, người bán quyền trưởng nam cho Gia-cốp. Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạn đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy, Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thế.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã chọn dân Y-sơ-ra-ên (nguyên văn chép là *con cháu của Y-sơ-ra-ên*) biệt riêng cho Ngài để dân Y-sơ-ra-ên sẽ nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà được nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ, nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã lui đi và không sanh trái cho Đức Chúa Trời, vì thế cho nên Đức Giê-Hô-Va đã sai Con một của Ngài đến thế gian này để thi hành sự cứu chuộc, nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không tin Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, nên họ đã tìm cách giết Con một của Đức Chúa Trời.

Trước khi Đức Chúa Jêsus Christ bị các thầy tế lễ cả người Giu-đa bắt và đóng đinh Ngài trên thập tự giá, Đức Chúa Jêsus đã cầu xin với Đức Chúa Cha, sẽ khiến cho các môn đồ của Ngài được sanh bông trái cho Nước Đức Chúa Trời.

Giăng 17:17-24: Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật. Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian. Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy. Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một: Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con. Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.

Trong ngày lễ Ngũ-tuần (A.D.32), khi Đức Thánh-Linh được ban xuống cho Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ ở tại thành Giê-ru-sa-lem, có ba ngàn người được cứu vào trong Hội-Thánh và điều đó cũng như một sự cứu mạng, nuôi dưỡng con trẻ thuộc linh vậy, vì hầu hết những người tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của cuộc đời mình, đều vẫn còn đang bị ảnh hưởng bởi quyền lực của tội lỗi và sự chết trong thân thể xác thịt mình, và không phải hết thảy những người đó đều có cùng một tâm tình, cũng giống như thai đôi ở trong bụng của nàng Rê-be-ca, vợ của Y-sác vậy.

Rê-be-ca là hình bóng cho Hội-Thánh của Đấng Christ, trong thời gian cứu mạng những người được cứu vào Hội-Thánh của mình, Hội-Thánh (thân thể của Đấng Christ) đã cảm nhận và thực sự thấy rõ những sự đung độ giữa hai hạng người trong Hội-Thánh, như Lời của Đức Chúa Trời đã phán với Rê-be-ca.

Sáng thế ký 25:23: Đức Giê-hô-va phán rằng: Hai nước hiện ở trong bụng người, và hai thứ dân sẽ do lòng người mà ra; dân nầy mạnh hơn dân kia, và đứa lớn phải phục đứa nhỏ.

Hai thứ dân đây, trong nguyên văn của tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: *Hai loại người, hai hạng người,*

Nguyên văn của câu này được chép trong bản King James Version là: ²³ **And the LORD** ^{H3068} **said** ^{H559} **unto her, Two** ^{H8147} **nations** ^{H1471} **are in thy womb** ^{H990}, **and two** ^{H8147} **manner of people** ^{H3816} **shall be separated** ^{H6504} **from thy bowels** ^{H4578}; **and the one people** ^{H3816} **shall be stronger** ^{H553} **than the other people** ^{H3816}; **and the elder** ^{H7227} **shall serve** ^{H5647} **the younger** ^{H6810}.

Có nghĩa là: *Đức Giê-Hô-Va phán với nàng rằng, hai dân tộc (hai nước) đang ở trong tử cung của người, và hai loại (hai hạng) người sẽ chia rẽ nhau từ trong bụng (nội bộ) của người, và một dân sẽ mạnh hơn dân khác, và đứa lớn phải phục tùng (phụng sự, làm tôi mọi) cho đứa nhỏ hơn.*

Điều này đã ứng nghiệm và tiếp tục ứng nghiệm trong Hội-Thánh của Đấng Christ, như Lời Chúa có chép.

Ga-la-ti 4:28-29: Hỡi anh em, về phần chúng ta, chúng ta cũng như Y-sác, là con của lời hứa. Nhưng, như bấy giờ, kẻ sanh ra theo xác thịt bắt bớ kẻ sanh ra theo Thánh Linh, thì hiện nay cũng còn là thế ấy.

2 Ti-mô-thê 3:2-8: Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn. Vì người ta đều tư kỷ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính, vô tình, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành, lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời, bề ngoài giữ điều nhân đức, nhưng chối bỏ quyền phép của nhân đức đó. Những kẻ thế ấy, con hãy lánh xa đi. Trong bọn họ có kẻ lén vào các nhà, quyến dụ lòng những người đàn bà mang tội lỗi, bị bao nhiêu tình dục xui khiến, vẫn học luôn mà không hề thông biết lễ thật được. Xưa kia Gian-nét với Giam-be chống trả Môi-se thế nào, thì những

kẻ này cũng chống trả lễ thật thể ấy: lòng họ hoại bại, đức tin họ không thể chịu thử thách được.

Khi Đức Chúa Jêsus thi hành chức vụ, những người Giu-đa vô tín đã chống lại Đức Chúa Jêsus Christ và vu cáo Ngài và tìm cách giết Ngài. Chúa Jêsus đã phán về sự chia rẽ sẽ đến, khi Lời của Ngài được rao giảng.

Ma-thi-ơ 10:34-36: Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho thế gian; ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo. Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dẫu với bà gia; và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình.

Khi Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ được thành lập, trong hàng ngũ của những người tin theo Đạo Chúa, cũng chia ra thành hai loại người. Một loại người (*nói theo ngôn ngữ của Kinh-Thánh*) theo Đức Thánh-Linh thì sẵn sàng bước theo sự dẫn dắt của Ngài. Một loại người khác thì không thích sống theo sự dẫn dắt của Đức Thánh-Linh, nhưng theo ý riêng của mình và thích sống tự do theo điều xác thịt mình muốn.

Sự thai nghén của Rê-be-ca cũng là sự thai nghén trong lòng của các sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, khi họ chần bầy chiên của Đức Chúa Trời giao cho. Vì Thánh-Linh của Đấng Christ ở trong các sứ đồ, khiến họ chịu đau đớn, bị tổn thương trước những người chưa tái sinh và những người không chịu noi theo Thánh-Linh.

Sứ đồ Phao-lô đã kinh nghiệm sự đau đớn của sự sanh nở này, khi người chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời giao cho mình, là điều mà các tội tổ của Đấng Christ sẽ vì Danh của Ngài mà chịu đau đớn.

Ga-la-ti 4:19: Hỡi các con, vì các con mà ta lại chịu đau đớn của sự sanh nở, cho đến chừng nào Đấng Christ thành hình trong các con,

Công vụ các sứ đồ 9:15-16: Nhưng Chúa phán rằng: Hãy đi, vì ta đã chọn người này làm một đồ dùng ta, để đem danh ta đồn ra trước mặt các dân ngoại, các vua, và con cái Y-sơ-ra-ên; ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau đớn vì danh ta là bao nả.

Đức Chúa Trời đã trả lời câu hỏi của Rê-be-ca và cũng là câu trả lời chung cho Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ ở trên đất này: **Đức Giê-hô-va phán rằng: Hai nước hiện ở trong bụng người, và hai thứ dân sẽ do lòng người mà ra; dân này mạnh hơn dân kia, và đứa lớn phải phục đứa nhỏ.**

Hai thứ dân, hai hạng người sẽ từ trong Hội-Thánh của Ngài mà ra, mà chia ra, mà phân tách ra.

Chữ **mà ra** trong Lời của Đức Chúa Trời phán với Rê-be-ca, là chữ **פָּרַד** - **parad**, số 6504 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **tự phân chia ra, tự tách ra làm hai, tự cắt đứt quan hệ, tự phân tán ra.**

Lời của Đức Chúa Trời đã phán đó, phải ứng nghiệm và sẽ tiếp tục ứng nghiệm. Trong Hội-Thánh của Đấng Christ trên đất này, kể từ khi nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh, thì hai hạng người, hai thứ dân trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ bắt đầu phát sinh và tách ra, và tiếp tục tách ra nữa, theo như Lời Đức Chúa Trời đã cảnh báo. Những người nào thuộc về Đức Thánh-Linh thì sẽ bước theo Đức Thánh-Linh và những người đó sẽ được tái sinh và nhận được lễ thật của Nước Đức Chúa Trời. Những người bước theo Thánh-Linh sẽ bị những người thích sống theo xác thịt bắt bớ lại, và bởi cố đó, hai loại người này, hai thứ dân này không thể ở chung với nhau được mà phải chia rẽ nhau, như Lời của Đức Chúa Trời đã phán.

Hai loại người này, hai thứ dân này là ai?

Sáng thế ký 25:25-26a: Đến ngày nàng phải sanh nở, này hai đứa sanh đôi trong bụng nàng ra. Đứa ra trước đỏ hồng, lông cùng mình như một áo tơ lông; đặt tên là Ê-sau. Kế em nó lại ra sau, tay nắm lấy gót Ê-sau; nên đặt tên là Gia-cốp.

Người được sanh ra trước mang hình bóng thân thể xác thịt của A-đam. Chữ **đỏ hồng** trong câu 25 này, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ **אָדֹמִי** - **adomiy**, số 132 ra từ gốc là chữ **אָדָם** - **adam**, số 119, có nghĩa là: **A-đam, để bày tỏ huyết (màu đỏ của huyết).**

Cụm từ **Lông cùng mình như một áo tơ lông** đây, trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: **Sự sợ hãi đi theo mình; Sự run rẩy vì sợ hãi; Sự rùng mình vì rét.** Sự sợ hãi của loài người xác thịt như một cái áo luôn bao quanh tâm trí của người ta và sự sợ hãi đó được biểu lộ qua hành động, qua thái độ, qua lời nói của loài người xác thịt sống trong thế gian này.

Ê-sau, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ **עֵשָׂו** - **Esav**, số 6215, có nghĩa là: **bòm xồm, gồ ghề, chưa gọt dũa, hung dữ, lỗ mãng, cộc cằn, thô bạo, gian khổ, nhọc nhằn.**

Ê-sau là người hình bóng về bản ngã xác thịt của loài người, bị quyền lực của tội lỗi cai trị, không chịu vâng

phục luật pháp của Đức Chúa Trời. Vì Lời của Đức Chúa Trời được ví là gươm, là dao sắc để cắt bì lòng, để gọt dũa, để làm cho chết bản ngã xác thịt của loài người, cho đến khi người ấy được phục hồi bản tánh như bản tánh của Đấng Christ.

Sáng thế ký 25:26a: Kế em nó lại ra sau, tay nắm lấy gót Ê-sau; nên đặt tên là Gia-cốp.

Chữ **nắm** - **took hold**^{H270} chép trong câu 26 trên, là chữ **אָחַז** - **achaz**, số 270 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **sự hất cẳng, sự thấu hiểu được, sự nắm bắt được, sự nắm được cơ hội, sự chiếm hữu được.**

Gia-cốp là hình bóng cho con người bề trong, có sự hiểu biết về trách nhiệm của mình, là người được dựng nên trong bản tánh của Đấng đã tạo dựng nên mình.

Chữ **tay** trong câu này, là chữ **יָד** - **yad** số 3027 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **Sức mạnh, quyền lực, sự chỉ huy, sự cai quản, tiềm lực**, mang ý nghĩa hình bóng cho người bề trong nhận biết thân phận thật của mình, biết nỗ lực để giành lại được quyền làm con kế tự Đức Chúa Trời.

Giữa Ê-sau và Gia-cốp ở trong bụng của Rê-be-ca, ai sẽ là người được làm con kế tự Y-sác ?

Giữa hai hạng người, hai thứ dân ở trong Hội-Thánh của Đấng Christ, hạng người nào sẽ hưởng được quyền kế tự Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời ?

Có một lẽ thật mà loài người xác thịt không nhận biết, đó là thân thể xác thịt của người ta không có giá trị trong Nước Đức Chúa Trời, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã lấy bụi đất để tạo nên một thân hình cho A-đam, tức là một thân thể phải có, như một đồ dùng cho tâm linh loài người và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã không đặt tên cho thân hình đó, mà theo ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, **thân hình** đó được gọi là **cái bình, cái khung, cái khuôn**. Sự sống không có trong thân thể xác thịt như người ta vẫn nhầm tưởng, vì Kinh-Thánh đã chép rằng:

Sáng thế ký 2:7: Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh khí vào lỗ mũi; thì người trở nên một loài sanh linh.

Bản King James version chép: **⁷And the LORD^{H3068} God^{H430} formed^{H3335} man^{H120} of the dust^{H6083} of the ground^{H127}, and breathed^{H5301} into his nostrils^{H639} the breath^{H5397} of life^{H2416}; and man^{H120} became^{H1961} a living^{H2416} soul^{H5315}.**

Có nghĩa là: **Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ép bụi của đất nên thân hình loài người và hà sanh khí (hơi thở) của Ngài vào trong lỗ mũi của thân hình của loài người và loài người trở nên một loài có linh hồn sống.**

Lời Chúa không chép rằng, thân hình đó được trở nên một linh hồn sống, nhưng chép **loài người - A-đam trở nên một linh hồn sống**, cũng có nghĩa là **A-đam, mà muôn vật trên đất này đã không thể thấy được, nhưng bởi sanh khí của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời thổi vào mà được trở nên một sinh vật, có linh hồn sống.**

Ngay từ trong bụng mẹ, tâm linh của Gia-cốp đã nhận biết được giá trị thật của quyền trưởng nam, nhưng trong cơn chuyển dạ sanh nở, Gia-cốp đã phải vật lộn với Ê-sau, muốn mình được sanh ra trước, hầu cho được hưởng quyền con trưởng. Tay của Gia-cốp là sức mạnh, là quyền năng, là ý muốn tâm linh của Gia-cốp, biết làm chủ xác thịt mình, hành động để giành được quyền con trưởng ngay khi người còn ở trong bụng mẹ.

Gia-cốp trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ **יַעֲקֹב** - **Yaăqob**, số 3290, có nghĩa là: **Kẻ nắm gót, kẻ kiểm chế, người ngăn trở, người thay thế, người chiếm chỗ, người hất cẳng bằng mưu kế.**

Người tin Chúa phải nhận biết mục đích Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người, vì nếu người tin Chúa mà không nhận biết mục đích đó, thì người ta sẽ không phấn đấu, không nỗ lực để sống theo tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời. Nhìn vào ý nghĩa thuộc thể của văn tự, người ta sẽ không thể hiểu được tại sao Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời lại chọn Gia-cốp, là kẻ nắm gót và là kẻ luôn tìm cách để chiếm đoạt quyền kế tự cha mình?

Nếu nghĩ như vậy, thì người ta sẽ nghi ngờ sự công bình của Đức Giê-Hô-Va, khi Ngài không nhận của lễ của Ca-in, mà lại nhận của lễ của A-bên, mà không có một sự giải thích sao?

Hãy nhớ rằng, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người để tìm một dòng dõi thánh và trước khi loài người được tạo nên trên đất này, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên một môi trường đặc biệt để thi hành kế hoạch tìm một dòng dõi thánh này và khi môi trường đó đã được làm xong, thì bấy giờ, trong ngày thứ sáu của cuộc sáng thế, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời mới tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài và trong ngày đó, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã công bố sự ban phước của Ngài cho loài người và Ngài cũng tiết lộ mạng lệnh của Ngài về việc Ngài cấm loài người ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác ở trong vườn Ê-đen, trong khi đó, quyền lực của ma quỷ đang ở chung quanh trái đất và ngay tại trong vườn Ê-đen của Đức Chúa Trời, Sa-tan cũng đã có mặt và hẳn đã nghe được các Lời mà Đức Giê-Hô-Va đã phán với A-đam.

Đức Giê-Hô-Va đã thấy rõ A-bên, tức là tâm linh của A-bên, vẫn nhớ đến Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời và

bởi A-bên vẫn nhận biết thân phận mình và ý muốn của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, nên người đã dâng của lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã nhận của lễ của A-bên.

Cũng một lẽ đó, từ khi còn nằm trong bụng mẹ, tâm linh của Gia-cốp đã nhận biết giá trị của quyền kế tự cha mình là quan trọng hơn hết và đó là điều Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời muốn loài người do Ngài dựng nên phải luôn nhận biết trách nhiệm của mình ở trước mặt Ngài.

Gia-cốp là hạng người mà tâm linh của những người đó, tức là ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va trong những người đó vẫn còn sáng, dù chỉ le lói, nhưng không tắt, tức là những người thuộc về lẽ thật, nên có thể nghe và nhận biết được tiếng của Cha mình, là Đức Chúa Trời. Chúa Jê-sus đã đến thế gian này để rao giảng Tin-lành của Nước Đức Chúa Trời, nhưng các Lời giảng của Ngài, chỉ có những người thuộc về lẽ thật mới có thể nghe được và thấu hiểu được mà thôi, còn những người sống theo xác thịt thì không thể hiểu.

Giăng 18:37b: Thật như lời, ta là vua. Nay, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta.

Gia-cốp là người sanh ra sau, là bóng về những người tin Chúa sau, nhưng lại được Đức Chúa Trời chọn để thay thế những người vốn đã tin Chúa trước, mà lại không quý trọng quyền kế tự Đức Chúa Trời, nên những người đó phải bị bỏ, còn những người yêu mến Lời Đức Chúa Trời, khao khát được làm con kế tự Đức Chúa Trời, sẽ được chọn để được làm đầu, như Chúa Jê-sus đã phán rằng:

Ma-thi-ơ 19:29-30: Hễ ai vì danh ta mà bỏ anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, nhà cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn, và được hưởng sự sống đời đời. Song có nhiều kẻ ở đầu sẽ nên rốt, và nhiều kẻ ở rốt sẽ nên đầu.

Trong bụng của Rê-be-ca, tức là trong sự cứu mang, trong sự chăm sóc, trong sự chăn bầy chiên của Chúa, cùng những sự đang có ở trong các Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ cho tới tận thời kỳ sau rốt này vậy.

Bây giờ chúng ta hãy nhìn xem sự khác biệt giữa hai loại người này trong Hội-Thánh của Đấng Christ.

Sáng-thế ký 25:27: Khi hai đứa trai nầy lớn lên, thì Ê-sau trở nên một thợ săn giỏi, thường rong ruổi nơi đồng ruộng; còn Gia-cốp là người hiền lành cứ ở lại trại.

Chữ **thợ săn giỏi** đây, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ יָדָע - yada, số 3045, có nghĩa là: *sự biết, sự chú ý, sự quan tâm sâu sắc, thấu đáo, khám phá, tìm ra, đào tạo người khác, nổi tiếng; Săn đuổi sự ăn uống, chơi bời.*

Chữ **đồng ruộng** chép trong câu 27 trên, đó là chữ שָׂדֵה - sadeh, số 7704 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *cánh đồng, bãi chiến trường, lĩnh vực đất đai, điền sản, chỗ sinh sống của động vật hoang dã;*

Ê-sau là hạng người ham thích sự phóng túng, ưa thích sự tự do, ưa thích sự vui chơi nơi thế gian hơn là yêu mến những sự thuộc về sự thờ phượng Chúa và hầu việc Đức Chúa Trời.

Gia-cốp là người hiền lành cứ ở lại trại. Chữ **hiền lành** đây, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ טָמֵא - tam, số 8535 và chữ טָמֵא - tamam, số 8552, có nghĩa là: *sự hiếu thảo, sự ngoan đạo, sự hoàn hảo, sự hiền lành, sự dịu dàng, sự lễ độ, sự trọn vẹn, sự ngay thẳng, sự chân thật, sự tinh sạch;*

Chữ **trại** được chép trong câu 27 trên, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ אוֹהֶל - ohel, số 168 và chữ אָהַל - ahal, số 166, có nghĩa là: *lều tạm, đền tạm, ở trong lều, trong sự được bao bọc, ở trong sự sáng.*

Ê-sau và Gia-cốp là anh em sanh đôi, cùng một cha, là Y-sác và cùng một mẹ, là Rê-be-ca, nhưng hai người này khác nhau cả về cách sống, thái độ và trách nhiệm đối với quyền kế tự cha mình.

Ê-sau là bóng về những người mang danh là người tin Chúa, nhưng lại thích sống tự do trong thế gian, muốn làm mọi sự theo ý riêng của xác thịt mình. Còn Gia-cốp là bóng về những người tin Chúa, luôn muốn được ở trong nhà của Đức Chúa Trời, mong muốn nhận được những sự tỏ ra của Lời Đức Chúa Trời, ham muốn được hưởng quyền làm con kế tự Đức Chúa Trời.

Chúng ta có thể hiểu ý nghĩa của sự **cứ ở lại trại**, qua Lời Đức Chúa Jê-sus phán với các môn đồ của Ngài.

Giăng 15:4-7: Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các ngươi. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các ngươi chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các ngươi cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các ngươi, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó.

Gia-cốp biết Ê-sau, (Ê-sau là bóng về những người đã tin Chúa trước, nhưng lại không thích ở trong trại với

Cha mình, không thích sống theo Lời Đức Chúa Trời) anh mình coi thường sự được làm con kế tự Cha mình là sự nên nắm giữ, nên người đã nói thẳng với anh của mình, không hề giấu diếm về điều mình muốn: **“Một ngày kia, Gia-cốp đang nấu canh, Ê-sau ở ngoài đồng về lấy làm mệt mỗi lăm; liền nói cùng Gia-cốp rằng: Em hãy cho anh ăn canh gì đó đó với, vì anh mệt mỗi lăm. Bởi cố ấy, người ta gọi Ê-sau là Ê-đôm. Gia-cốp đáp rằng: Nay anh hãy bán quyền trưởng nam cho tôi đi. Ê-sau đáp rằng: Này, anh gân thác, quyền trưởng nam để cho anh dùng làm chi? Gia-cốp đáp lại rằng: Anh hãy thề trước đi. Người bèn thề; vậy, người bán quyền trưởng nam cho Gia-cốp. Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạt đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy, Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thề.”** (Sáng thế ký 25:29-34)

Gia-cốp đã không hề có âm mưu cướp quyền con trưởng của Ê-sau, anh mình, nhưng Gia-cốp ham muốn có được quyền đó, trong khi Ê-sau vốn sanh ra đã được quyền đó, mà người lại coi khinh. Gia-cốp biết rằng, nếu Ê-sau không gìn giữ mình, thì khi cha mình, là Y-sác qua đời, thì dòng dõi của cha mình sẽ không thể đứng vững được bởi cố sự luông tuông, thích rong ruổi của Ê-sau. Chính vì sự nhận biết tầm quan trọng về dòng dõi của cha mình là Y-sác, mà Gia-cốp muốn nhận lãnh phần trách nhiệm nối dõi cha mình, nên người đã mặc cả với Ê-sau để đổi lấy quyền con trưởng.

Sáng thế ký 25:32: Ê-sau đáp rằng: Này, anh gân thác, quyền trưởng nam để cho anh dùng làm chi?

Nói xong, Ê-sau thề trước mặt Gia-cốp rồi người ăn bánh và canh phạt đậu của Gia-cốp. Ăn xong, Ê-sau liền đứng dậy đi, chẳng hề mảy may nuối tiếc về quyền con trưởng mà người đã đánh đổi đó.

Ý nghĩa mâu nhiệm của bánh và canh phạt đậu :

Sáng-thế ký 25:34: Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạt đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy, Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thề.

Trong tiếng Hê-bơ-rơ, chữ **bánh** trong câu 34 này, là chữ **לֶחֶם** - **lechem**, số 3899 ra từ gốc chữ **לָחַם** - **lacham**, số 3898, có nghĩa là: *Sự cho ăn (hoặc bánh, hoặc đồ ăn), sự tiêu dùng, sự chiến tranh, sự cãi cọ, sự tranh giành, sự xung đột, sự tranh luận, sự thắng thế.*

Chữ **canh** trong câu này, là chữ **צִיד** - **nazyd**, số 5138 ra từ chữ **זָיַד** - **zyid**, số 2102 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Súp, hoặc đồ ăn lỏng được nấu sôi lên; Sự sôi sục, sự nóng giận, sự kích động, sự quá tự tin, sự hỗn xược, sự chửi rủa, sự kiêu ngạo, sự tự phụ.*

Phạt đậu là một loại thực vật họ đậu lãng, mà tên của loại đậu này không có nghĩa rõ ràng, nhưng có tên khoa học là *Lens Culinaris*, mọc len lỏi với hoa dại nơi đồng ruộng khô cằn và có hai hạt nhỏ trong một quả đậu. Canh phạt đậu mà Ê-sau ham muốn đây, mang ý nghĩa bóng về những sự rất nhỏ mọn trong thế gian này, nhưng những sự đó có thể khiến cho bất cứ người nào ưa thích những sự tranh luận, tranh cãi, chỉ để thoả mãn sự kiêu ngạo, sự háo thắng, sự khoe khoang, sự tranh cạnh của xác thịt mình, thì những sự đó sẽ khiến cho những người mang danh là người tin Chúa, mà không biết tôn trọng quyền làm con cái của Đức Chúa Trời, sẽ sa vào cái bẫy của môi miệng, mà bị hư mất linh hồn mình, như Lời Chúa có chép rằng:

Châm ngôn 18:20-21: Bụng người sẽ được no nê bông trái của miệng mình; Huê lợi môi miệng mình sẽ làm cho người no đủ. Sống chết ở nơi quyền của lưỡi; Kẻ ái mộ nó sẽ ăn bông trái của nó.

Gia-cơ 3:1-18: Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét đoán càng nghiêm hơn. Chúng ta thấy đều vấp phạm nhiều cách lăm. Nếu có ai không vấp phạm trong lời nói mình, ấy là người trọn vẹn, hay hãm cầm cả mình. Chúng ta tra hàm thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu phục mình, nên mới sai khiến cả và mình nó được. Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thân kệ, một bánh lái rất nhỏ cùng đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái. Cũng vậy, cái lưỡi là một quan thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. Hết thấy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đây đây những chất độc giết chết. Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy. Có lẽ nào một cái suối kia, đồng một mạch mà

ra cả nước ngọt và nước đắng sao? Hỡi anh em, cây vả có ra trái ô-li-ve được, cây nho có ra trái vả được chẳng? Mạch nước mặn cũng không có thể chảy ra nước ngọt được nữa. Trong anh em có người nào khôn ngoan thông sáng chẳng: Hãy lấy cách ăn ở tốt của mình mà bày tỏ việc mình làm bởi khôn ngoan nhu mì mà ra. Nhưng nếu anh em có sự ghen tương cay đắng và sự tranh cạnh trong lòng mình, thì chớ khoe mình và nói dối nghịch cùng lẽ thật. Sự khôn ngoan đó không phải từ trên mà xuống đâu; trái lại, nó thuộc về đất, về xác thịt và về ma quỷ. Vì ở đâu có những điều ghen tương tranh cạnh ấy, thì ở đó có sự lộn lạo và đủ mọi thứ ác. Nhưng sự khôn ngoan từ trên mà xuống thì trước hết là thanh sạch, sau lại hòa thuận, tiết độ, nhu mì, đầy dẫy lòng thương xót và bông trái lành, không có sự hai lòng và giả hình. Và bông trái của điều công bình thì gieo trong sự hòa bình, cho những kẻ nào làm sự hòa bình vậy.

Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh đậu, là hình bóng về sự giao tiếp, sự thông công, sự sinh hoạt và sự đối xử với nhau qua lời nói giữa hai hạng người trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ.

Khi Chúa Jê-sus rao giảng Tin-lành của Nước Đức Chúa Trời, Lời của Ngài chính là bánh và nước hằng sống của Đức Chúa Trời, ban cho loài người chúng ta, cần phải được tôn trọng và vâng giữ lấy, không được coi nhẹ. Thế nhưng những người mang danh là tin Chúa, nhưng vì sự vô tín, cứng lòng, không có đức tin, không chấp nhận các Lễ thật đã được Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật tỏ ra và bởi sự vô tín đó mà hai hạng người trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ xảy ra sự xung đột, tranh cãi và bởi đó phân rẽ nhau.

Bánh và canh đậu mà Gia-cốp đã cho Ê-sau ăn đó, vốn là thực phẩm tốt lành, là hình bóng về những sự chia xẻ Lễ thật trong Lời Đức Chúa Trời cho mọi người trong Hội-Thánh vậy, nhưng đối với những người vô tín, kiêu ngạo, thì những sự đó là trở thành nguyên nhân gây ra sự xung đột và gây chia rẽ giữa hai hạng người, hai thứ dân trong Hội-Thánh của Đấng Christ, cho tới tận thời kỳ sau rốt này.

Ê-sau mang hình bóng cho những người tin Chúa đã lâu, hoặc gia đình thuộc dạng đạo dòng, là những người tin Chúa trong hệ thống mà người ta tự cho là chính thống, đảng hoàng, có cơ sở vật chất rộng rãi, to, lớn, hoành tráng, là bóng những người được học trong trường thần đạo, có bằng cấp học vị, thường coi khinh những người mới tin Chúa, hoặc những người ở trong hệ thống gọi là Hội-Thánh tư gia, nhỏ bé, ít người, không có cơ sở vật chất chuyên nghiệp, không có nhà thờ phượng riêng, không ở trong những hệ phái có danh tiếng.. mà Gia-cốp là bóng.

Những người mà Ê-sau là hình bóng đó, đã tự cho rằng, khi họ đã tin Chúa rồi, thì sớm hay muộn, họ cũng được về thiên đàng, vì thế cho nên họ không coi trọng việc nhận biết Lễ thật, hoặc phải sống như thế nào mới nhận được sự cứu chuộc linh hồn. Bởi vì họ tin theo những sự dạy dỗ của hệ phái mình, cho nên đối với họ, cụm từ **quyền kế tự** không có ở trong lòng của họ. Vì những người đó không ham mến của báu Nước Thiên đàng, không muốn vào Nước Đức Chúa Trời, mà chỉ ham muốn những sự thuộc về thế gian mà thôi, nên Đức Chúa Trời đã không ban cho họ một lòng nhận biết Ngài. Trong khi đó, những người mà Gia-cốp là bóng đó lại ham mến quyền kế tự Đức Chúa Trời, ham mến những sự thuộc về sự thờ phượng và những sự thuộc về nhà Cha trên trời, thì Đức Chúa Trời lại ban cho họ sự hiểu biết Lời của Đức Chúa Trời và nhờ những sự ban cho đó, mà họ nhận biết Lễ thật, là những sự mà những người như Ê-sau là bóng đó, không có được. Chính vì những sự khác biệt đó, nên khi hai hạng người (mà Ê-sau và Gia-cốp là bóng đó) gặp nhau, chỉ cần có một câu Kinh-Thánh được nói ra thôi (mà bát canh đậu đó là bóng), cũng đủ gây ra một cuộc khẩu chiến, có thể khiến cho người ta mất quyền kế tự Đức Chúa Trời.

Ga-la-ti 5:1-26: Đấng Christ đã buông tha chúng ta cho được tự do; vậy hãy đứng vững, chớ lại để mình dưới ách tội mọi nữa. Tôi là Phao-lô nói với anh em rằng, nếu anh em chịu làm phép cắt bì, thì Đấng Christ không bỏ ích chi cho anh em hết. Tôi lại rao cho mọi người chịu cắt bì rằng, họ buộc phải vâng giữ trọn cả luật pháp. Anh em thấy đều muốn cậy luật pháp cho được xưng công bình, thì đã lìa khỏi Đấng Christ, mất ân điển rồi. Về phần chúng ta, ấy là bởi đức tin và nhờ Thánh Linh mà chúng ta được nhận lãnh sự trông cậy của sự công bình. Vì trong Đức Chúa Jê-sus Christ, cái điều có giá trị, không phải tại chịu phép cắt bì hoặc không chịu phép cắt bì, nhưng tại đức tin hay làm ra bởi sự yêu thương vậy. Anh em chạy giỏi; ai đã ngăn trở anh em đừng không cho vâng phục lẽ thật? Sự xui giục đó không phải đến từ Đấng gọi anh em. Một ít men làm cho dậy cả đồng bột. Trong Chúa, tôi đối với anh em có lòng tin cậy nầy, là anh em chắc không có ý khác; nhưng kẻ làm rối trí anh em, bất luận người nào, sẽ chịu hình phạt về điều đó. Hỡi anh em, về phần tôi, nếu tôi còn giảng phép cắt bì, thì sao tôi còn bị bắt bớ nữa? Sự vấp phạm về thập tự giá há chẳng phải bỏ hết rồi sao? Nguyên cho kẻ gieo sự rối loạn trong anh em thà họ

tự chặt mình là hơn! Hỡi anh em, anh em đã được gọi đến sự tự do, song chớ lấy sự tự do đó làm dịp cho anh em ăn ở theo tánh xác thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu thương làm đầy tớ lẫn nhau. Vì cả luật pháp chỉ tóm lại trong một lời này: Người hãy yêu kẻ lân cận như mình. Nhưng nếu anh em cắn nuốt nhau, thì hãy giữ, kéo kẻ này bị diệt mất bởi kẻ khác. Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt. Vì xác thịt có những điều ưa muốn trái với những điều của Thánh Linh, Thánh Linh có những điều ưa muốn trái với của xác thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm được điều mình muốn làm. Nhưng, ví bằng anh em nhờ Thánh Linh chỉ dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật pháp. Và, các việc làm của xác thịt là rõ ràng lắm: ấy là gian dâm, ô uế, lường tuông, thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng, ganh gố, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: hễ ai phạm những việc thể ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời. Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ: không có luật pháp nào cấm các sự đó. Và, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi. Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh Linh vậy. Chớ tìm kiếm danh vọng giả dối mà trêu chọc nhau và ghen ghét nhau.

Việc Ê-sau bán quyền con trưởng cho Gia-cốp, nhắc cho chúng ta nhớ lại việc A-đam, khi người nghe theo lời vợ mình, là Ê-va, mà ăn trái cây biết điều thiện và điều ác tại vườn Ê-đen. Kinh-Thánh không cho chúng ta thấy A-đam bán quyền cai trị đất này cho Sa-tan, nhưng hành vi phạm tội của A-đam đã thật sự bán quyền cai trị đất cho ma quỷ vậy.

Khi Đức Thánh-Linh giảng xuống trên những người tin Chúa trong các Hội-Thánh hữu hình của Đức Chúa Jêsus Christ trên đất này, thì ngay lập tức sẽ có hai hạng người được phân chia ra. Hạng người có đức tin, sẽ tiếp nhận lễ các thật của Đức Thánh-Linh, nên họ được tái sanh, họ nói tiếng mới, là thứ tiếng mà những người vô tín sẽ coi các ngôn ngữ đó như những hạt đậu văng ra từ miệng của những người nói tiếng lạ, thật khó mà hiểu nổi họ đang nói cái gì và những người mà Ê-sau là bóng đó, sẽ kiếm cớ để gây sự tranh cãi.

Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: **“Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho thế gian; ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo. Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dẫu với bà gia; và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình.”** (Ma-thi-ơ 10:34-36)

Trở lại với việc Gia-cốp nhận được điều lòng mình muốn, đó là quyền con trưởng, là điều mà rất nhiều người mang danh là người tin Chúa đã coi thường nó, vì người ta thường coi trọng những sự mà người ta nhìn thấy, cầm được và sử dụng được cho cuộc sống của xác thịt mình. Nhưng đối với Gia-cốp thì người đã tìm kiếm quyền làm con kế tự cha mình từ khi người còn nằm trong bụng mẹ rồi, điều đó không phải thuộc về xác thịt, nhưng thuộc về sự sống lại và sự sống đời đời của tâm linh, được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời.

Là người tin Chúa, chúng ta phải luôn nhớ rằng, Giê-hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người ấy là để tìm một dòng dõi thánh, là dòng dõi sẽ hầu việc Đức Chúa Trời trong nước thầy tế lễ của Ngài và sự tìm kiếm này được thi hành từ khi người ta còn ở trong bụng mẹ, vì Giê-hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng biết rõ lòng dạ của loài người và Ngài đã chọn Gia-cốp ngay từ khi Gia-cốp còn đang ở trong bụng của Rê-be-ca.

Hết thấy mọi sự đã được chép trong Kinh-Thánh đều làm chứng về Đức Chúa Jêsus Christ và là Luật pháp, là con đường dẫn những người tin Chúa ra khỏi nơi tối tăm, cho được đến nơi sáng láng, lạ lùng của Đức Chúa Trời. Vậy nên chúng ta phải chú ý đến từng chấm, từng nét trong các lời đã được chép trong Kinh-Thánh, vì các lời đó là chép về chúng ta vậy.

Sáng thế ký 27:1-10: **Bởi Y-sác đã già, mắt lòa chẳng thấy được nữa, bèn gọi Ê-sau, con trưởng nam, mà rằng: Hỡi con! Ê-sau thưa rằng: Có con đây. Người bèn nói rằng: Này, cha đã già rồi, chẳng biết ngày nào phải chết; vậy bây giờ, cha xin con hãy lấy khí giới, ống tên và cung con, ra đồng săn thịt rừng cho cha, dọn một món ngon tùy theo cha sở thích; rồi dâng lên cho cha ăn, dâng linh hồn cha chúc phước cho con trước khi chết. Và, đang khi Y-sác nói cùng Ê-sau con trai mình, thì Rê-be-ca có nghe. Ê-sau bèn ra đồng săn thịt rừng dâng đem về cho cha. Rê-be-ca nói cùng Gia-cốp, con trai mình, rằng: Này, mẹ có nghe cha nói cùng Ê-sau, anh con, và dặn rằng: Hãy đem thịt rừng về cho cha, dọn một món ngon cha ăn; dâng trước khi qua đời, cha sẽ chúc phước cho con trước mặt Đức Giê-hô-va. Vậy, con ơi! bây giờ, hãy nghe mẹ và làm theo lời mẹ biểu: Hãy ra ngoài bây, bắt hai dê con tốt, rồi mẹ sẽ dọn cho cha con một món ngon, tùy theo người sở thích; con sẽ đem cho cha ăn, dâng người chúc phước con trước khi qua đời.**

Trong ý nghĩa thuộc linh, Y-sác là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ, còn Ê-sau và Gia-cốp là những người được sanh ra trên đất này và tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của cuộc đời mình vậy. Khi Y-sác gọi Ê-sau và tỏ cho người biết điều mình muốn, là được ăn thịt rừng, là món ăn Y-sác thích và khi Y-sác nói chuyện với Ê-sau thì Rê-be-ca nghe được và Rê-be-ca đã gọi Gia-cốp đến và tỏ cho Gia-cốp biết điều rất quan trọng, đó là sự chúc phước của người cha đối với đứa con mà người cha yêu quý.

Sự già, sự lằng mắt của Y-sác được chép đây là sự thật trong thuộc thể của Y-sác, nhưng trong ý nghĩa thuộc linh, là điều mà Đức Chúa Jêsus Christ đã tỏ ra cho các môn đồ của Ngài biết những sự sẽ xảy đến với Ngài, đó là người ta sẽ bắt Ngài, đánh đập Ngài và đóng đinh Ngài trên cây thập tự. Khi Đức Chúa Jêsus tỏ những sự đó cho các môn đồ của Ngài, thì Đức Thánh-Linh sẽ nhìn vào lòng của các môn đồ của Chúa Jêsus, để nhận biết xem tư tưởng và những sự toan tính ở trong lòng họ đối với những sự mà Đức Chúa Jêsus đã phán đó, như thế nào. Các Lời mà Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài, đã được chép trong các sách thuộc về phần Tân-ước và Đức Thánh-Linh vẫn tiếp tục dò xét lòng và trí tưởng của hết thảy mọi người tin Chúa ở trong các Hội-Thánh của Ngài, bất luận hệ phái nào, thuộc về Ngài hay thuộc về tổ chức của xác thịt.

Rê-be-ca là bóng về Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ, vì nếu là Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ thì Đức Thánh-Linh sẽ cai trị Hội-Thánh đó bằng Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, còn các hội chúng không có Đức Thánh-Linh cai trị, thì hội chúng đó không phải là Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ. Là Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ, thì những người tin Chúa trong Hội-Thánh đó sẽ nhận biết ý của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, cùng nhận biết ý của Đức Chúa Jêsus Christ (*we have the mind of Christ*).

1 Cô-rinh-tô 2:7-16: **Chúng tôi giảng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, là sự mâu nhiệm kín giấu, mà từ trước các đời, Đức Chúa Trời đã định sẵn cho sự vinh hiển chúng ta. Trong những người cai quản đời này chẳng ai từng biết sự đó; bởi chưng, nếu đã biết thì họ chẳng đóng đinh Chúa vinh hiển trên cây thập tự đâu. Song le, như có chép rằng: Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe, và lòng người chưa nghĩ đến, Nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều ấy cho những người yêu mến Ngài. Đức Chúa Trời đã dùng Đức Thánh Linh để bày tỏ những sự đó cho chúng ta, vì Đức Thánh Linh dò xét mọi sự, cả đến sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời nữa. Vả, nếu không phải là thần linh trong lòng người, thì ai biết sự trong lòng người? Cũng một lẽ ấy, nếu không phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự trong Đức Chúa Trời. Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thể gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến, hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi Đức Chúa Trời; chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn ngoan của loài người đã dạy đâu, song cậy sự khôn ngoan mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng *thuộc linh - spiritual* để giải bày sự *thuộc linh - spiritual*. Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự đồ dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách *thuộc linh - spiritual*. Nhưng người có tánh *thuộc linh - spiritual* xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử đoán. Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có *tâm trí của Đấng Christ - we have the mind of Christ*. (Các chữ *nghe* là dịch theo nguyên văn bản Kinh-Thánh tiếng Hy-lạp)**

Rê-be-ca là vợ của Y-sác, nên người biết rõ chồng mình ưa thích thịt rừng và người cũng biết khẩu vị của Y-sác và biết rõ giá trị quan trọng của lời chúc phước của Y-sác, khi được phán với đứa con nào, thì những sự đó sẽ ứng nghiệm cho đứa con ấy. Trong Lẽ thật, Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ được Đức Thánh-Linh cai trị, và những người thay mặt Đức Chúa Jêsus Christ để chân giữ bày chiên đó sẽ qua sự cai trị của Đức Thánh-Linh mà dạy dỗ dân sự của Đức Chúa Jêsus Christ, sống sao cho đẹp ý Chúa, như Phao-lô, tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ đã dạy Ti-mô-thê vậy:

2 Ti-mô-thê 2:1-10: **Vậy, hỡi con, hãy cậy ân điển trong Đức Chúa Jêsus Christ mà làm cho mình mạnh mẽ. Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người chứng, hãy giao phó cho mấy người trung thành, cũng có tài dạy dỗ kẻ khác. Hãy cùng ta chịu khổ như một người lính giỏi của Đức Chúa Jêsus Christ. Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy mình, làm vậy đặng đẹp lòng kẻ chiêu mộ mình. Cũng một lẽ đó, người đấu sức trong diễn trường chỉ đấu nhau theo lệ luật thì mới được mảo triều thiên. Người cày ruộng đã khó nhọc thì phải trước nhất được thâu hoa lợi. Hãy hiểu rõ điều ta nói cho con, và chính Chúa sẽ ban sự khôn ngoan cho con trong mọi việc. Hãy nhớ rằng Đức Chúa Jêsus Christ, sanh ra bởi dòng vua Đa-vít, đã từ kẻ chết sống lại, theo như Tin Lành của ta, vì Tin Lành đó mà ta chịu**

khổ, rất đổi bị trói như người phạm tội; nhưng đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói đâu. Vậy nên, ta vì cố những người được chọn mà chịu hết mọi sự, hầu cho họ cũng được sự cứu trong Đức Chúa Jêsu Christ, với sự vinh hiển đời đời.

Sáng thế ký 27:6-10: **Rê-be-ca** nói cùng **Gia-cốp**, con trai mình, rằng: **Này, mẹ có nghe cha nói cùng Ê-sau, anh con, và dặn rằng: Hãy đem thịt rừng về cho cha, dọn một món ngon cha ăn; đừng trước khi qua đời, cha sẽ chúc phước cho con trước mặt Đức Giê-hô-va. Vậy, con ơi! bây giờ, hãy nghe mẹ và làm theo lời mẹ biểu: Hãy ra ngoài bây, bắt hai dê con tốt, rồi mẹ sẽ dọn cho cha con một món ngon, tùy theo người sở thích; con sẽ đem cho cha ăn, đừng người chúc phước con trước khi qua đời.**

Bất cứ một điều gì mà người tin Chúa đã làm, dù người ta coi những công việc đó là việc tốt lành, thì không phải vì sự người ta nghĩ đó tốt lành, thì sẽ được Đức Chúa Trời chấp nhận! vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã không nhận của lễ của Ca-in, nhưng Ngài nhận của lễ của A-bên vậy, dù Kinh-Thánh không chép lý do tại sao của lễ của Ca-in lại không được Đức Giê-Hô-Va nhận.

Bản King James Version chép câu 9 trên như sau: **Go**^{H3212} **now to the flock**^{H6629}, **and fetch**^{H3947} **me from thence**^{H8033} **two**^{H8147} **good**^{H2896} **kids**^{H1423} **of the goats**^{H5795}; **and I will make**^{H6213} **them savoury**^{H4303} **meat for thy father**^{H1}, **such as he loveth**^{H157}:

Có nghĩa là: **hãy đến nơi bây (chiên hoặc dê) và tại đó bắt cho mẹ hai con dê con tốt đẹp; rồi mẹ sẽ làm cho cha của con một món ngon, là món người ưa thích.**

Chữ **hai** - **two**^{H8147} chép trong câu 9 trên, trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ **שְׁתַּיִם** - **shettayim**, số 8147, có nghĩa là: **một cặp, gấp đôi, cái thứ hai thuộc về giống cái, được sao chép lại như bản gốc, được nhắc lại lần nữa;**

Chữ **dê con** - **kids**^{H1423} **of the goats**^{H5795} chép trong câu 9 trên, đó là chữ **גְּדִי** - **gediy**, số 1423 và chữ **גָּדָה** - **gadah**, số 1415 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **Dê non; một biên giới, ranh giới của dòng sông; cắt đứt những sự ràng buộc, sự cắt bỏ, sự loại bỏ, sự làm cho chết;**

Chữ **tốt** được chép trong câu 9 trên, trong tiếng Hê-bơ-rơ, là chữ **טוֹב** - **tob** số 2895 (gốc), có nghĩa là: **Làm cho vui mừng; Làm cho hào hứng, phấn khởi, Làm cho đẹp y; Làm cho tốt hơn, đẹp hơn; Làm cho khỏe mạnh.**

Đây chính là quyền phép của lễ thật khiến cho tâm linh của chúng ta được nhận lãnh sự giải phóng, là sự vui mừng, được sự sống lại và được sửa soạn cho trở nên tốt hơn, đẹp hơn.

Hai dê con tốt đây mang hình bóng cho cả luật pháp văn tự và luật pháp của Thánh-Linh sự sống. Trong sự cầu nguyện dâng của lễ, trong sự thờ phượng hay trong sự tôn cao Lời Chúa, chúng ta cũng nhắc phải lại luật pháp của Đức Chúa Trời. Chúng ta dạy dân sự làm theo luật pháp của Đức Chúa Trời và áp dụng luật pháp đó trong Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, đó là của lễ mà Đức Chúa Trời muốn nghe con cái của Ngài nói ra.

Giê-hô-va Đức Chúa Trời không ăn những của lễ do loài người dâng lên, nhưng trong sự dạy dỗ loài người, Đức Chúa Trời luôn dùng mọi sự liên quan đến sự sống của chúng ta để dạy dỗ chúng ta. Cái miệng của tâm linh (người bề trong) của chúng ta, chính là cái tai của thân thể xác thịt dùng để nghe. Khi chúng ta nghe Lời Đức Chúa Trời, ấy là tâm linh chúng ta đang đón nhận bánh và nước hằng sống của Đức Chúa Trời vậy. Cũng một lẽ đó, khi chúng ta cầu nguyện, khi chúng ta ngợi khen, khi chúng ta tôn vinh Danh Chúa, cùng khi chúng ta tôn cao Lời của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời cũng nghe và Ngài ưa thích những gì Ngài muốn, mà trong tất cả mọi sự loài người có được và dâng lên cho Đức Chúa Trời, thì chỉ có Lời mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta, được loài người chúng ta yêu mến, tôn trọng, được nói ra, được công bố trên môi miệng của chúng ta, đó chính là điều Đức Chúa Trời ưa thích vậy.

Trong ý nghĩa mâu nhiệm ẩn giấu, thì Lời Chúa được chép trong câu 9 trên có nghĩa là: **Để có được một của lễ đẹp lòng Đức Chúa Cha, Đáng đã tạo nên loài người và là Đáng đã cứu chuộc linh hồn mình, thì người tin Chúa phải có cho mình, phải sở hữu cho mình Lời của Đức Chúa Trời, là những Lời mà mình đã nhận lãnh được đang khi còn sống ở trên đất này (sự Gia-cốp bắt hai con dê con tốt - two^{H8147} good^{H2896} kids^{H1423} of the goats^{H5795} đó là bóng), không phải chỉ một phần Lời của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh, là phần người ta gọi là Tân-ước, mà cả phần đã được chép trong Kinh-Thánh, mà người ta gọi là phần Cựu ước nữa, vì Lời của Đức Chúa Trời là tiêu chuẩn mà người tin Chúa phải vâng phục hoàn toàn. Lời của Đức Chúa Trời được ví là dòng sông của sự sống, nhưng chỉ khi nào người ta được nhúng chìm hoàn toàn vào trong dòng sông đó, như sự được báp-tem vậy, thì người đó mới nhận được sự sống có ở trong dòng sông đó. Vì khi người**

ta còn đứng ở trên bờ, người đó vẫn thuộc về đất, thuộc về xác thịt, nước của dòng sông sự sống đó không ích chi cho sự sống lại của tâm linh người đó.

Lời Đức Chúa Trời cần phải được nhắc lại, phải được suy gẫm và tuân theo, như dân Y-sơ-ra-ên đã được Đức Giê-hô-va phán trước mọi sự sẽ xảy ra, khi họ vượt qua sông Giô-đanh, để vào chiếm xứ Ca-na-an vậy.

Biên giới của dòng sông (Chữ dê con - kids^{H1423} of the goats^{H5795}) là sự phân cách giữa đất liền với nước của dòng sông. Lẽ thật của Lời Chúa là biên giới phân cách giữa luật pháp văn tự và luật pháp của Thánh-Linh sự sống. Hệ thống thần học đã cho rằng, Lời Đức Chúa Trời được chép trong văn tự đó chính là lẽ thật, vì người ta căn cứ vào Lời Chúa Jê-sus đã nói, khi Ngài cầu nguyện với Đức Chúa Cha, rằng **Lời Cha là Lẽ thật!** Nhưng họ lại bỏ qua Lời Chúa Jê-sus đã phán với các môn đồ của Ngài, rằng: **Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.** (Giăng 6:63).

Sông Giô-đanh là một dòng sông phân cách đồng vắng với xứ Ca-na-an, mà tên của Giô-đanh trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ là chữ יַרְדֵּן - **Yarden**, số 3383 và chữ יַרְדָּד - **yardad**, số 3381 có nghĩa là: **làm cho bị đánh hạ xuống, bắt phải quy phục, làm cho chìm xuống, làm cho phải nằm phục xuống, giúp cho vượt qua,**

Sông Giô-đanh là bóng về sông nước hằng sống, là Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, khiến cho tâm linh của người tin Chúa được sự sống lại, khiến cho ngọn đèn của Đức Giê-hô-va nơi người tin Chúa được thấp sáng trở lại. Luật pháp của Thánh-Linh sự sống có quyền phép cắt bì lòng, có quyền phép huỷ phá công việc của ma quỷ, là quyền lực hành động trong xác thịt của người ta. Quyền phép của Lẽ thật được ví là gươm của Đức Thánh-Linh, **là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đổi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.**

Các Lời của Đức Chúa Trời được chép trong văn tự đều ẩn chứa Lẽ thật trong gốc của các Lời đó, sẽ được tỏ ra qua quyền phép của Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật mà thôi.

Để có một món ngon, đẹp lòng Y-sác, Rê-be-ca đã mách bảo cho Gia-cốp biết điều mình sẽ làm được cho Gia-cốp, hầu cho Gia-cốp sẽ nhờ sự vâng lời và làm theo lời dạy đó, mà được hưởng lời chúc phước của Y-sác.

Trong Lẽ thật mầu nhiệm, những người tin Chúa với tấm lòng khao khát được hưởng cơ nghiệp cứu rỗi, được hưởng quyền làm con Đức Chúa Trời và được đồng kế tự với Đức Chúa Jê-sus Christ, Đấng đã cứu chuộc mình, thì những người đó phải vâng theo những sự dạy dỗ bởi quyền phép của Đức Thánh-Linh trong Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jê-sus Christ, mà Rê-be-ca là bóng. Người tin Chúa phải sở hữu cho mình Luật pháp trọn vẹn, cả phần được chép trong thời Cựu ước và được chép trong phần Tân-ước, mà sự **bất hai con dê con tốt - two^{H8147} good^{H2896} kids^{H1423} of the goats^{H5795}** đó là bóng.

Luật pháp mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se đó là con đường, còn Giao-ước cũ là phần giao ước được Giê-hô-va Đức Chúa Trời thiết lập với dân Y-sơ-ra-ên trước khi Đức Chúa Jê-sus Christ thi hành chức vụ cứu chuộc loài người ở trên đất trong thân thể như thân thể xác thịt của chúng ta. Đức Chúa Jê-sus Christ đến thế gian không phải để phá huỷ Luật pháp, là Luật pháp mà chính Ngài đã theo ý muốn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, mà ban cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se, cùng các lời tiên tri được chép trong Kinh-Thánh. Giao-ước mới là Giao-ước của Đức Chúa Jê-sus Christ lập với những người nào thật lòng tin vào Danh của Ngài, chứ không phải là lập với dân Y-sơ-ra-ên trong thuộc thể, hay là với những người mang danh là người tin Chúa, nhưng lại không làm theo Lời của Ngài.

Bây giờ chúng ta hãy xem, làm thế nào để Gia-cốp có thể dâng món ngon cho Y-sác, cha mình, mà không bị lộ thân phận của xác thịt mình.

Sáng thế ký 27:15-16: Đoạn Rê-be-ca lấy quần áo tốt nhất của Ê-sau, con trưởng nam, sẵn để trong nhà, mà mặc vào cho Gia-cốp, con út mình; rồi người lấy da dê con bao hai tay và cổ, vì tay và cổ Gia-cốp không có lông.

Công việc của Rê-be-ca là bóng về chức vụ của người chăn bầy chiên của Đức Chúa Jê-sus Christ vậy. Rê-be-ca đã chế biến thịt hai dê non thành món ngon mà Y-sác ưa thích và đó là bóng về các tội tở của Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ nhờ sự xúc dầu của Đức Thánh-Linh, mà giải nghĩa, mà thông giải, mà phiên dịch ngôn ngữ văn tự trong Kinh-Thánh thành Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, giúp cho những người tin Chúa thật trong Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ được sở hữu lấy các Lẽ thật đó, và những người tin Chúa đó sẽ có của lễ để công bố, để tôn cao Lời Đức Chúa Trời, và là của lễ đẹp lòng Giê-hô-va Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha. Bởi đức tin và qua chức vụ được xúc dầu của những người chăn bầy chiên của Đức Chúa Jê-sus

Christ mà người tin Chúa trong Hội-Thánh được trở thành chiên của Đức Chúa Jêsus Christ, mà việc Rê-be-ca lấy da dê bọc hai tay cho Gia-cốp đó là bóng.

Chiếc áo của Ê-sau mà Ê-sau lại không mặc, nhưng người bỏ lại ở trong nhà đó, đã được Rê-be-ca lấy mặc cho Gia-cốp, hầu cho Gia-cốp có thể ra mắt cha mình, là Y-sác mà không biết bị lộ. Đây là một tình tiết rất thú vị, vì nó giống như một vở kịch được đạo diễn hoàn hảo vậy, nhưng thú vị hơn, đó là các lời văn tự trên, qua sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật, mà chúng ta hiểu được lý do tại sao, Đức Chúa Jêsus Christ lại phán vỡ hết thảy những người đến nghe Ngài giảng, tại trên hòn núi gần thành ca-bê-na-um, trong xứ Ga-li-lê, rằng: **“Vì ta nói thật cùng các người, đang khi trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn.”** (Ma-thi-ơ 5:18)

“quần áo tốt nhất của Ê-sau, con trưởng nam, sẵn để trong nhà, mà mặc vào cho Gia-cốp, con út mình;” Quần áo dành cho những người sẽ được làm con Đức Chúa Trời đó chính là Lời của Đức Chúa Trời, là mạng lệnh, là điều răn, là Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời.

Lời của Đức Chúa Trời là chiếc áo mà Đức Giê-hô-va đã quyết định ban cho dân Y-sơ-ra-ên, hầu cho dân Y-sơ-ra-ên sẽ quyền phép của Luật pháp mà Ngài đã ban cho họ đó, mà họ được trở nên một dân thánh, một nước thầy tế lễ. Nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không coi trọng sự ban cho của Đức Giê-hô-va, nên họ đã không nhận được điều mà Đức Giê-hô-va đã định cho họ được sở hữu lấy.

Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho Môi-se lập A-rôn, người Lê-vi, cùng các con trai của A-rôn, làm chức thầy tế lễ trong Y-sơ-ra-ên và Môi-se đã làm theo các Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán với mình. A-rôn và các con trai của A-rôn đã vâng theo mọi điều mà Môi-se đã làm cho mình và như vậy, Lời của Đức Chúa Trời chính là vật liệu duy nhất tạo nên muôn vật, ban sự sống cho muôn vật, nâng đỡ muôn vật, duy trì sự sống cho muôn vật và cũng là vật liệu khiến cho các tạo vật được dựng nên và được đặt tên và qua việc vâng phục và làm theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va mà Môi-se đã lập A-rôn làm chức thầy tế lễ, còn A-rôn và các con trai của người chỉ vâng lời để Môi-se thi hành mạng lệnh của Đức Giê-hô-va mà khiến người được lập thầy tế lễ vật. Đức Thánh-Linh đã dùng sứ đồ Phao-lô để làm công việc mà Rê-be-ca đã làm cho Gia-cốp vậy.

Ê-phê-sô 3:14-19: Ấy là vì cơ đó mà tôi quỳ gối trước mặt Cha, bởi Cha mà cả nhà trên trời và dưới đất đều được đặt tên, tôi cầu xin Ngài tùy sự giàu có vinh hiển Ngài khiến anh em được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh mẽ trong lòng; đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng anh em; để anh em khi đã đắm rễ vững nền trong sự yêu thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào, và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trở hơn mọi sự thông biết, hầu cho anh em được đầy đầy mọi sự dư dật của Đức Chúa Trời.

Sáng thế ký 27:18-29: Gia-cốp bừng đến cha mình và nói rằng: Thưa cha! Y-sác đáp: Có cha đây; con là đứa nào đó? Gia-cốp thưa: Tôi là Ê-sau, con trưởng nam của cha; con đã làm theo lời cha dặn biểu; xin cha dậy, ngồi ăn lấy thịt sẵn của con, dâng linh hồn cha sẽ chúc phước cho con. Y-sác hỏi rằng: Sao con đi sẵn được mau thế? Thưa rằng: Ấy nhờ Giê-hô-va Đức Chúa Trời của cha xui tôi gặp mau vậy. Y-sác nói cùng Gia-cốp rằng: Hỡi con! hãy lại gần dâng cha rờ thử xem có phải là Ê-sau, con của cha chăng? Gia-cốp bèn lại gần Y-sác; người rờ và nói rằng: Tiếng nói thì của Gia-cốp, còn hai tay lại của Ê-sau. Người chẳng nhận biết dâng vì hai tay cũng có lông như của anh, là Ê-sau. Vậy Y-sác chúc phước cho. Người lại hỏi rằng: Ấy con thật là Ê-sau, con trai ta, phải chăng? Gia-cốp thưa: Phải, con đây. Y-sác bèn nói: Hãy dọn cho cha ăn lấy thịt sẵn của con, dâng linh hồn cha chúc phước cho con. Gia-cốp dọn cho người ăn, cũng có đem rượu cho người uống nữa. Rồi Y-sác cha người nói rằng: Hỡi con! hãy lại gần và hôn cha. Gia-cốp bèn lại gần và hôn người. Y-sác đánh mùi thơm của áo con, liền chúc phước cho, và nói rằng: Này, mùi hương của con ta khác nào mùi hương của cánh đồng mà Đức Giê-hô-va đã ban phước cho. Cầu xin Đức Chúa Trời cho con sương móc trên trời xuống, được màu mỡ của đất, và dư dật lúa mì cùng rượu. Muôn dân phải phục con, các nước phải quỳ lạy trước mặt con! Hãy được quyền chủ các anh em, các con trai của mẹ con phải quỳ lạy trước mặt con! Ai rửa sả con sẽ bị rửa sả lại, Ai cầu phước cho con, sẽ được ban phước lại!

Rất nhiều người mang danh là người tin Chúa, đã tin vào những lời của người đứng giảng cho họ, mà họ không nhìn vào Lời Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh và họ cũng không cầu xin Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật, là Thần của Đức Giê-hô-va, là Đức Chúa Cha, để nhận biết chân giá trị của Lời Đức Chúa Trời.

Họ in trí rằng, một khi họ đã cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chúa của họ rồi, thì linh hồn họ đã nhận được sự cứu chuộc rồi! Người nào giảng như vậy là kẻ nói dối, còn người nào nghe và tin như vậy, sẽ không nhận được giá cứu chuộc của Đức Chúa Jêsus Christ, vì Ngài đã không phán như vậy.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho loài người chúng ta, ấy là Ngài muốn chúng ta tiếp nhận, vâng giữ và tuân theo Lời của Ngài. Chính Thần của Đức Giê-hô-va, là Đức Thánh-Linh, sẽ mặc lại quyền làm con Đức Chúa Trời và là kẻ được đồng kế tự với Đức Chúa Jêsus Christ, cho tâm linh của những người nào thật lòng tin vào Danh của Đức Giê-hô-va, mà Danh của Đức Chúa Jêsus Christ cũng mang ý nghĩa của Danh Đức Giê-hô-va và các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã rao giảng đó cũng là Lời của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời vậy, vì Đức Chúa Jêsus Christ với Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là một.

2 Cô-rinh-tô 5:1-7: **Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. Vì chúng ta thật than thở trong nhà tạm này, mà hết sức mong được mặc lấy nhà chúng ta từ trên trời, miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo, không trần truồng. Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm này, than thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi. Đấng đã gây dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của tin của Đức Thánh Linh cho chúng ta. Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin cậy, và biết rằng khi chúng ta đang ở trong thân thể này thì cách xa Chúa vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy.**

Một Lễ thật mà mọi người tin Chúa phải nhận biết, đó là hết thảy mọi người tin Chúa, dù thật lòng hay giả dối, đều sẽ phải đối diện với Đấng Christ và trong giây phút đó, ai là người xứng đáng với tiêu chuẩn giống như Đấng Christ, thì linh hồn đó sẽ được cứu rỗi, bằng chẳng, linh hồn đó sẽ bị bỏ lại trên đất này.

Nếu bạn là người thật lòng yêu mến Lời Đức Chúa Trời, thật lòng yêu mến Đức Chúa Jêsus Christ, thì bạn hãy nhớ Lời Chúa Jêsus đã phán: **“Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.”**(Giăng 14:21)

Nếu bạn thật lòng yêu mến Đức Chúa Jêsus Christ thì hương thơm của Lời Đức Chúa Trời sẽ toả ra từ chính cuộc đời của bạn và các lời ra từ miệng của bạn: **Y-sắc đánh mùi thơm của áo con, liền chúc phước cho, và nói rằng: Này, mùi hương của con ta khác nào mùi hương của cánh đồng mà Đức Giê-hô-va đã ban phước cho. Cánh đồng mà Đức Giê-hô-va đã ban phước cho** đó chính Lời Đức Chúa Trời được chép trong Kinh-Thánh. Đã là Lời của Đức Chúa Trời chép Kinh-Thánh thì không được phép cắt bỏ hay là phân rẽ, vì người nào phân rẽ, cắt bỏ, hoặc thêm vào, hoặc bớt đi dù một chấm, hay một nét trong Lời của Đức Chúa Trời, thì người đó bị cầm là **kẻ nói dối**.